

mener, at Takstbestemmelserne i § 2 ubetinget ere til Jordemødrenes Fordel, nemlig for saa vidt der skal erlægges 4 Kr., naar Fattigvæsenet skal betale. Derved er det givet, at de ville saa mere end hidtil, idet de naturligvis hidtil, naar Fattigvæsenet skulde betale, ikke fik mere end de normerede 2 Kr. For øvrigt skal jeg gerne indrømme, at § 2 maatte trænger til nogen Forandring, dog maatte ikke saa meget i den Retning, som en af de ærede Talere i Dag nævnte. Sagen er nemlig den, at for de Personers Vedkommende, som slet ikke have Hartkorn, kommer det sidste Punktum i § 2 til Anvendelse, nemlig at de kunne ansættes efter den Klasse, som de efter de Formuesforhold nærmest kunne sammenlignes med, og hvis en Mand, der ikke har Hartkorn, kan med Hensyn til sin Formue nogenlunde stilles i Klasse med en Gaardmand, er der intet i Vejen for, at en af Taksterne for de forskellige Arter Gaardmænd, kan paalægges ham. Men hvad i alt Fald et enkelt Medlem i det andet Ting indvendte imod § 2 var, at naar man tænkte sig en Person, der havde lidt Hartkorn, men desuden mange Penge, saa kom han til at slippe for billigt, thi han vilde falde direkte ind under Lovens Bestemmelse om Takstens Afmaalen efter Hartkornet, og der vilde ikke være Hjemmel i Loven til at paalægge ham mere, end hvad der svarer til hans Hartkorn. En Bestemmelse, der kan afhjælpe denne Anomali, vil jo være let at tilføje. Jeg er enig i, at det ikke vil være vanskeligt at enes om en Redaktion, hvorved man kommer ud over dette. Der var i det andet Ting stillet et Forslag af et enkelt Medlem, som gik ud paa at indføre et helt andet System for Takstbetalingen, nemlig saaledes, at der blev sat en Takst for den højestbesatte Fjendel af samtlige Stattehydere og 4 andre Takster for de øvrige Fjendele af disse, og Sogneraadene skulde saa være pligtige til, om det forlangtes, at levere Jordemødrene en Liste over Stattehyderne, inddelte i disse 5 Klasser. Grunden til, at dette Forslag blev forfattet i det andet Ting, var nærmest den, at man fandt, at det var alt for stort et Apparat at sætte i Bevægelse for denne forholdsvis ubetydelige Sag. Man fandt Betænkkelighed ved at paalægge Sogneraadene et saadant Arbejde alene for den Sags Skyld. Og dernæst manglede man ethvert statistisk Grundlag til at bedømme, om en saadan Afvejning af Takstbetalingen vilde være mere eller mindre i Jordemødrenes Interesse end den, Lovforslaget gik ud fra. Det er nemlig klart, at der meget let kan tænkes Forhold, hvorunder Jordemødrene ville saa mindre, der-

som Taksten beregnes paa den Maade, nemlig for saa vidt der er mere end en Fjendel af Stattehyderne, der henhører til den første af de to Klasser. Hvis der er flere af dem, altsaa f. Eks. et Sted flere end en Fjendel af Stattehyderne, der have over 5 Edr. Hartkorn eller mellem 3 og 5 Edr. Hartkorn — vil den saaledes foreslaaede Takstbestemmelse være til Jordemødrenes Skade. Det var altsaa, dels fordi man syntes, det var for megen Ulejlighed at paalægge Sogneraadene for denne enkelte og forholdsvis ubetydelige Sags Skyld, og dernæst, fordi man slet ikke vidste, hvorledes det vilde virke over for Jordemødrene, at man ikke gik ind paa dette Forslag. Jeg tror heller ikke, det er nødvendigt at gaa saa vidt; jeg tror nok, at nogle mindre Endringer i § 2 vilde kunne afhjælpe de Mangler, som bleve fremhævede af den ærede Taler. Hvad Pensioneringen angaar, saa blev der ved 2den Behandling i Landstinget stillet og vedtaget Forslag, som gik ud paa, at der til Bestemmelsen, saaledes som den nu lyder, altsaa som 2det Punktum i § 3, skulde føjes: „Funder Afstedigelsen Sted efter 30 Aars god Tjeneste, fastsættes Pensionen til 400 Kr. aarlig.“ Dette Forslag opfattede jeg i det mindste, da jeg sluttede mig dertil, væsentlig saaledes, at det skulde være en Slags Præmie for lang Tids god Tjeneste. Det vil jo erindres, at det var ikke Meningen med Forslaget, at en Jordemoder, naar hun havde tjent 30 Aar, skulde kunne sige: Nu vil jeg ikke mere, lad mig nu saa de 400 Kr.! Men Bestemmelsen var jo saaledes affattet, at det kun var, naar hun affedigedes paa Grund af Alder og Svagelighed, at hun kunde forlange det. Og dernæst kunde hun heller ikke uden videre sige: Nu har jeg tjent i 30 Aar og er affediget paa Grund af Alder og Svagelighed, giv mig nu de 400 Kr. — nej, der krævedes 30 Aars god Tjeneste. Ganske vist skulde det ikke være overladt fuldstændig til Amdsraadene eller Byraadene at skønne, om hendes Tjeneste kunde kaldes god, thi saa blev hendes Stilling temmelig prisgivet; hun kunde derfor indante den Afgørelse, som der blev truffet, for Justitsministeriet. Det var altsaa ikke ganske det samme som en Pensionsbestemmelse om, at der efter 30 Aars Tjeneste skulde ydes hende en Pension paa 400 Kr.; der krævedes, at det skulde være god Tjeneste, og det stillede sig altsaa nærmest som en Præmie. Fra det Synspunkt fandt jeg ikke noget at erindre mod Forslaget, men tiltraadte det. Jeg gik ogsaa ud fra, at det ikke vilde være saa